

Του Χρίστου Χ. Λιάπη

Ακριβώς πριν έναν χρόνο, εν μέσω μιας πρωτοφανούς ακολουθίας κυβερνητικών αστοχιών, διαπραγματευτικών παραλογισμών και ανερυθρίαστων πολιτικών ψευδών, είχα σπεύσει να αποδώσω με άρθρο μου στο ΒΗΜΑ

(<http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=719040>),

στον κ. Βαρουφάκη τους πολιτικούς προσδιοριστές της «Υβριστικής Ανικανότητας» (Hubristic Incompetence) και των υπολοίπων... φαινομενολογικών χαρακτηριστικών που ο πρώην Υπουργός Εξωτερικών της μεγάλης Βρετανίας, Λόρδος Ντέιβιντ Όουεν

είχε περιγράψει ως «Σύνδρομο της Υβρεως», μη διστάζοντας να το αποδώσει σε πολιτικές προσωπικότητες της Γηραιάς Αλβιώνος, αλλά και του παγκόσμιου πολιτικού στερεώματος, αγγίζοντας τα ηγετικά διαμετρήματα της Μάργκαρετ Θάτσερ και του Τόνι Μπλερ (που επίσης έρχεται ξανά στο αρνητικό προσκήνιο της επικαιρότητας, λόγω της Εξεταστικής Επιτροπής του Βρετανικού Κοινοβουλίου, για την εισβολή στο ΙΡΑΚ).

Τότε, μαζί με τη δυναμική υποστήριξη όλων των συμφωνούντων με την προσέγγισή μου, είχα δεχτεί και τη σφοδρή κριτική των διαφωνούντων. Μια κριτική εν μέρει δικαιολογημένη, καθώς η παράθεση συμπεριφορών και προσδιορισμών και όρων δεν είναι απόλυτα συμβατή με τον δημόσιο πολιτικό λόγο, ιδιαίτερα όταν κινείται στα ασαφή και αλληλοεπικαλυπτόμενα όρια της 'Υβρεως και του Ναρκισσισμού. Πάνω σε αυτή τη δεοντολογική θεώρηση πραγματοποίησα και εγώ την αυτοκριτική μου. Εξάλλου, η επιστημονική τεκμηρίωση του «Συνδρόμου της 'Υβρεως», τόσο στη θεμελιακή βάση των Πολιτικών Επιστημών, όσο και στο δεοντολογικό αυστηρά δυσπρόσιτο και –ίσως και δικαίως αφιλόξενο για τέτοιες προσεγγίσεις- επιστημονικό έδαφος της Ψυχιατρικής έχει ακόμη πολύ δρόμο μπροστά της. Υπήρξε όμως και μια άλλη κριτική, εμπαθής και υστερόβουλη, δανεισθείσα το

επιστημονικοπολιτικώ ς συγκεχυμένο πρόσημο των ιδεολογικών αγκυλώσεων και στρατεύσεων ή της άγρας επαμφοτεριζόντων κομματικών ωφελημάτων επικοινωνιακής και πολιτικής εξαργύρωσης.

Όλα αυτά, όμως, είναι ήσσονος σημασίας συγκρινόμενα με το επιπλέον κόστος οικονομικής καταστροφής και κοινωνικής αποσάθρωσης που κλήθηκε και καλείται να επωμιστεί η ήδη καθημαγμένη από τη μνημονιακή λιτότητα πατρίδα μας, λόγω της «αδεια-πραγμάτευσης Βαρουφάκη».

Έτσι φτάσαμε, έναν χρόνο μετά, να αποκαλύπτονται οι "ιδέες παρακολούθησης" με τα κινητά τηλέφωνα που κρύβονταν στα ψυγεία των ξενοδοχείων, από τους εξυφαίνοντες το περιβόητο Plan X ή Plan B, για την έξοδό μας από το Ευρώ, κ.κ.Γιάν(ν)η Βαρουφάκη και τον άτυπο σύμβουλό του James Galbraith. Για το τοξικό μείγμα πολιτικού ερασιτεχνισμού και δηλητηριώδους "μαρξιστικο-μαθηματικο-φιλοσοφικού" (κατά περιγραφή του τελευταίου) οϊηματικού πυρήνα της συνύπαρξής τους και της εναλλακτικής προτάσεώς τους, είχα εγκαίρως αρθρογραφήσει, πάλι, ήδη από τον Απρίλιο του 2015, πάλι στο ΒΗΜΑ (<http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=712169>). Δυστυχώς δεν ήμουν όσο επικριτικός θα έπρεπε.

Δυστυχώς ς, γιατί το φαρμάκι από το "δηλητηριασμένο δισκοπότηρο" (όπως τιτλοδοτεί στα Αγγλικά το καινούριο του βιβλίο ο James Galbraith) της αλαζονικής δραπραγμάτευσης Βαρουφάκη και των συνεργατών του, το ήπια μέχρι την τελευταία του σταγόνα η χώρα μας, μπροστά στις ουρές των ΑΤΜ του περασμένου καλοκαιριού. Για να έρθει τώρα ο κ. Πρωθυπουργός και να ξαναγεμίσει το πικρό ποτήρι με βαρύτερους μνημονιακούς φόρους και επικείμενους "κόφτες".

Βεβαίως, αναγνωρίζουμε πως κατά τα περασμένα μνημονιακά χρόνια, οι πολίτες δεν εγεύοντο μέλι, ούτε τον ηδύγευστο οίνο της πάλαι ποτέ νεοελληνικής μας ευμάρειας, αλλά αυτό δεν σήμαινε πως έπρεπε να δοκιμάσουμε και το όξος της βαρουφακικής διαπραγματευτικής ανικανότητας, ούτε τη χολή της παρωπιδικής αυτολατρείας των "Ουάου" του πρώην Υπουργού Οικονομικών. Ενός π. Υπουργού, ο οποίος συμπαρέσυρε έναν ολόκληρο λαό και προηγουμένως και τον κ.

Πρωθυπουργό, στο χείλος της απόλυτης οικονομικής, κοινωνικής, πολιτικής και νομισματικής καταστροφής, μέσα από μια πρωτοφανή ακολουθία αστοχιών και λανθασμένων υποκειμενικών βεβαιιοτήτων, η οποία εικονογραφείται κωμικοτραγικά στο επίσης προσφάτως εκδοθέν, κόμικ με πρωταγωνιστή τον κ. Βαρουφάκη, υπό τον ευήχως παραστατικό τίτλο "WOW" (Ουάου)...

Κρίμα, λοιπόν, για τη χώρα μας που είχε στο τιμόνι της οικονομίας της, την πιο κρίσιμη στιγμή της μεταπολεμικής ιστορίας της, αυτό το μείγμα γραφικότητας, ανικανότητας και ακκισμού "εσοπριζομένου τη εικόνη ως ετέρα διαλέγεσθαι". Και φυσικά, Mea Culpa, Mea Culpa Grandissima, Mea Maxima Culpa που έναν χρόνο πριν απέδωσα στον κ. Βαρουφάκη το "Σύνδρομο της Υβρεως", αντί να μιλήσω ανοικτά και απλά για την πολιτική του ακαταλληλότητα και επικινδυνότητα.

Χρίστος Χ. Λιάπης MD, MSc, PhD
Ιατρός - Διδάκτωρ Παν/μίου Αθηνών
email: chliapis@yahoo.gr
Twitter: [@Chris_Liapis](https://twitter.com/Chris_Liapis)